

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

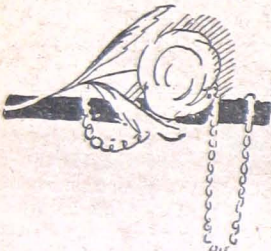
(Εβγενός παρακρηθείσα από το
ύιο του κ. Γ. Τσακασιάνου)

«Η αυτόβιογραφία του δληνοκνήτου Ζακνθίου ποιητού Ι. Τσακασιάνου δια-
κρίπεται άποτόμως εις τó σημεϊον αυτό. Ο υίός του ποιητού κ. Γ. Τσακασιάνος
δέν ηδυνήθη νά εδρη τήν συνέχειαν εις τά χειρόγραφα του πατρός του. Εις τó
τελευταιόν αυτό κομμάτι δ ποιητής περιγράφει διάφορες άποκρηάτικας (τρέλ-
λες του.

(Συνέχεια και τέλος)

«Από τις διάφορες νεανικές τρέλλες που συσσωρευόνται
όλοένα στο νου μου, θα προσπαθήσω να διηγηθώ μια δυό
έτσι εκ του προχείρου. Και η πρώτη που μου ερχεται στο
νου εινε η έκτακτη επιτυχία μιας μασκαράτας που εκάμαμε μαζί με
τό Σπυράκη τó Γρυπάρη, έφ' ά μ ά ζ η ς. Έγώ μόν ως Ίταλός
όδοντοιατρός, εκείνος δέ ως κυρία θ ε ρ α π ε ύ τ ρ ι α κ ά λ ω ν.
Τόσο δέ καλά τήν ειχαμε προσχεδιασμένη, τόσο καλά γυμναστή-
καμε στη γλώσσα και τήν απαγγελία και τόσο επιτυχημένα εκτελέ-
σαμε τός π ρ ο π α ρ α σ κ ε υ α σ μ έ ν α ς έ γ χ ε ι ρ ή σ ε ι ς
μας με όλας τās τοχυδακτυλοουργικός κινήσεις και όλους τούς γνω-
στους τσαρλατανισμούς που και αυτοί άκόμα οί γιατροί του τόπου
μας πιστέψαν και καλά πώς είμεθα Ίταλοί ταξειδιώται.

«Αφού τελείωσε τó έ ρ γ ο μ α ς σ τ ά ς πλατείας, επιστρέψαμε
στο ξενοδοχείον «Ανατολή» στού όποιον τήν εξώθυρα ηταν από
πρωίας κρεμασμένες η άπαραίτητες ρ ε κ λ ά μ ε ς μ α ς. Μόλις
δέ όλίγα λεπτά της ώρας θά ελχον πε-
ράσει, που είδαμε να ερχονται εις τó
δαμάτιόν μας όχι όλίγους μασελοδε-
μένους, οί όποιοί άντι τών θ α υ μ α -
του ρ γ ώ ν Ί τ α λ ώ ν, έβλεπαν
έκπληκτοι, ξεμασκαρευμένους πλέον,
τό Σπυράκη τó Γρυπάρη μετά της έξο-
χότητός μου.

«Άλλά και η Ταραντέλλα
μας δέν πάει πίσω.

«Ο Σ. Νικολώξης με τήν είδος
κλαρίνου Καλαβρεζική τσαμπούνα κατόρθωσε να εκτελή
θαυμάσια τó χορό της Ταραντέλλας. Ο Άνδρέας Μαρ-
τίζώκης κρατούσε τó γνωστό ά σ κ ι με της διάφορες τρουμπε-
τίτσες που συντροφεύουν με τó μονότονον ρυθμό τους τόν ειδυλ-
λιακόν εκείνο χορό.

«Έγώ δέ μετά του Φ. Καρβελλά χορεύαμε τήν Ταραντέλλα.
«Εκείνος, σάν παιδί μικροκάματος, ντυμένος κ ο ρ ι τ σ ά κ ι, με
κοντό πλουμουντώτο φουστανάκι, με της μακρούς πολύχρωμες κορ-
δέλλιτσες και μ' όλο γενικώς τó χαριτωμένο κοστούμι Καλαβρια-
νης χωριατοπούλας.

«Οί δύο άντρες, καθώς κι' έγώ, τó παιδί να πούμε, είχαμε
μαύρα στενά-στενά σακκάκια και κοντούτσικα ως τή μέση, βρακιά
στενόκοιτα ως τά γόνατα, πέδιλα σπαγγοδεμένα, καπέλλα έντελώς
καλαβρεζικά και στο δεξι τ' αττι κρεμασμένη τήν άπαραίτητη
β έ ρ ρ α. «Όλοι μας δέ μιλούσαμε ναπολιτάνικα. Ο χορός μας
τέλειος και εις κάθε σταμάτισμα η ναπολιτάνικες πίπες μας εις
ένεργειαν.

«Στην εξαφνη εμφάνισί μας όλη η Πλατεία του Ποιητού πλημ-
μύρισε από κόσμο. Απερίγραπτος δέ εινε ό ένθουσιασμός και τó
ένδιαφέρον που έλαβαν οί τρατολόγοι και οί Ναπολιτάνοι που κατε-
σκεύαζαν τότε τόν παράλιο δρόμο. Μας περικυκλώσαν ως φρουραι
«έτοιμοι να θυσιαστούν για τούς νεόφερτους συμπολίτας των!»

«Μόνος ό χοροδιδάσκαλος Γρυπάρης, εκεί κι' αυτός στο πλήθος
μαζί με τó δαιμονισμένο τó θείο μου, κατι ύπαιψιάσθη. Έπληρώσασε
όσο μπορούσε, έπρόσεξε ιδιαίτερα τó χορό μας, κάρφωσε για λίγη
ώρα τά μάτια τουέπάνω μου, έσφυγγομέτρησε τās κινήσεις μου, έ-
ζύγισε τó άνάστημά μου, εκύταξε προσεγγτικά τά πόδια, κι' έστράφη
στο θείο μου θριαμβευτικά για τή μεγάλη του ανακάλυψη.

«Έλα, Τσακασιάνε, να ιδής μιάν έκτακτη μασκαράτα του άνε-
φιού σου του Γιάννη.

- Μπράβο σου, πέτυχες!
- Άκουσε που σου λέω...
- Μά τι ν'άκούσω αφού ξέρω πώς ό Γιάννης εινε κρεββατωμέ-
νος από προχθές. Νά, όλοένα έτοιμάζουμαι να πάω να τόν ιδώ.
- Στοιχηματίζω τó κεφάλι μου!
- Όρίστε, λοιπόν, να σου κάνω τó γούστο... «Όχι, άδερφέ Σπυ-
ράκη, μά δέν βλέπεις τουλάχιστον της βέρρες που έχουνε στ'αυνιά;..

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ Ο ΚΟΥΤΣΟΦΛΕΒΑΡΟΣ

«Άς εινε άκόμα στού βουνού τήν κορυφή τó χιόνι,
και παγωμένος άνεμος άς τó ξαναπαγώνη.
Στ' άρχοντικό, στο πλούσιο και σιδεροφραγμένο
περιβολάκι του χωριού, τó καλοκυταγμένο,
π' άσπρίζουνε οί δρόμοι του σφωμένοι χοχλαδάκια,
—κουφφέτες άμυγδαλωτές τά λένε τά παιδάκια—
μοσχοβολούν διπλές μαντιές, ζουμπούλια, μενεξέδες,
και καμαρώνουν ώμορφοι λογιών-λογιών πανσέδες'
και κιαμαρώνουν φουντατές, σάν νύφες στολισμένες,
ψηλές μιμόζες φουντατές, σάν νύφες στολισμένες,
εθωδιάζουν κίτρινα λουλούδια φορτωμένες
και κήρυκες της Άνοιξης στο βάλλο, στα χαντάκια,
σάν λάμπουν τ' άστρα καθαρά, λαλούν τά βαρθακάκια.

«Άς εινε άκόμα στού βουνού τήν κορυφή τó χιόνι,
και παγωμένος άνεμος άς τó ξαναπαγώνη.
«Όπου προσήλιου ζεστασιά, με τ' άσπρολουουδάκια
χρωματιστά λογιών λογιών άνθίζουν λαλεδάκια'
ό ήλιος που άνέβηκε τήν κρύα γής ζεσταίνει,
ξυπνά τών δέντρων ό χυμός, ξυπνά η φύσις όλη
κι' η πλάσις έτοιμάζεται για τήν μεγάλη σκόλη.
Καθαρισμένα τρέχουνε στής ρεματιές νεράκια,
μέσα στ' άγκάθια κελαηδούν τρελλά καρδερινάκια,
και στής δαφνούλας τά κλαδιά ό κότσιφας σφυρίζει.

Φλέβησες, Κουτσοφλέβαρε, κ' η Άνοιξη μυρίζει.

(Από τ' άνέκδοτα «Έξοχικά»)

Δημ. Στάης

— Δέν έχεις άδικο, πραγματικώς, στραβάθηκα!...
«Εμείς είχαμε τελειώσει τó χορό και προχωρούσαμε προς τή
Λέσχη «Ζάκυνθος». Έκει δέ που προσπαθούσαμε καταστρωμογμέ-
νοι από κόσμο, να προσπεράσουμε, αισθάνομαι δια μιας να με τσι-
μπή κάποιος τόσο δυνατά 'όσω στο μηρί που δέν βίασταξα πειά.
— «Α, που νά πόρ' η όργη και σένα και που σ'έκανε! γυρίζω
και λέω με τó γρόθο μου ύψωμένο και... σταματώ εκεί δά ως κε-
ραυνόπληκτος!

— Τά συγχαρητήριά μας, κύριε άσθενη... σκύβει και μου λέγει
σιγά-σιγά στο αυτί ό θεός μου.

Σπρωγμένος δέ και αυτός από τó πλήθος 'μπήκε μαζί μας εις τή
λέσχη, όπου έχει πλέον έδωσε και 'πήρε η άλησμόνητη τ α ρ α ν -
τέ λ λ α μ α ς.

«Όμως, έκανα κάποτε και κάποιες μασκαράτες άρκετά σκανδαλώ-
δεις, όμοιες άπάνω κάτω με αυτή που θά σάς άφηγηθώ τώρα, με
τήν όποιαν άποτελειώνουν και οί ά π ο κ ρ η ά τ ι κ ο ι αυτοί α θ -
τ ο θ α υ μ α σ μ ο ί μου.

Μια βραδυά, έτσι χωρίς να θέλω μου ηλθε στο νου να κάμω να
πιστεύσουν όλοι ότι μασκαρεύτηκε ό αιδεσ. Ίερές Σπ. Τσάκας.
«Ο σαρόχρωμος και σπανός και κάπως μορφωμένος και άρχοντο-
σχετισμένος αυτός ιερομόναχος—φυσιογνωμία έξαιρετική για της
κουτσομπολιστικές μικροραδιουργίες του—κρατούσε πάντοτε στο
δρόμο ένα παπαδιστικο ραβδί, τή λαβή του όποιου συνήθιζε να
περιστρέφει διαρκώς περι τó πηγούνι του. «Μ ι λ ο ύ θ ε δ ε
κ ά π ω θ π θ ε υ θ ά», κι' έτσι ως νά είχε πάντοτε τά ρουθούνια
στονμπομένα.

«Έγώ, ντυμένος φορέματα λαϊκά κοινότατα—όχι βέβαια τó κα-
θαυτό δικά μου—έβραβα μια ρουτιούνα στο πρόσωπο, φόρεσα στο
κεφάλι μια πλεχτή σκούφια, έρριξα στής πλάτες ένα μαύρο σάλι,
ως συνήθιζε η αιδεσιμότης του και ξεκίνησα πλέον με βήμα ταπει-
νούτσικο, περιστρέφοντας διαρκώς τó παπαδιστικο ραβδί μου άπα-
ράλλακτα όπως εκείνος.

Ευθύς άμα ως παρουσιάστηκα στην είσοδο να πούμε, της πλα-
τ ε ί α ς—Ρ ο ύ γ α ς, έκτάκτως φωταγωγημένης και κατάμειστης
από δεξιά και άριστερά, έκρίξα στής πλάτες ένα μαύρο σάλι,
ως συνήθιζε η αιδεσιμότης του και ξεκίνησα πλέον με βήμα ταπει-
νούτσικο, περιστρέφοντας διαρκώς τó παπαδιστικο ραβδί μου άπα-
ράλλακτα όπως εκείνος.

- Κάψιμο θέλει, ό άτιμος, κάψιμο!...
- Άδά πιστευε ποτέ του τίποτα... Παπās σου λέει!...
- Μωρέ μήπως γελοιόμαστε; Ο ίδιος νάνε τάχα;
- Ποιός να γελαστή; Έγώ;...
- Καλέ δέ βλέπετε που τάχει χαμένα ό κακός σπανός, και πάει
σκιαχτά-σκιαχτά!...

Σ η μ. >Μ π ο υ κ έ τ ο υ.—Φαίνεται έν τούτοις ότι από τó τέλος της αὐτο-
βιογραφίας δέν λείπουν παρά μερικά γραμμάτια. Ίσως δέ να έτελείωνε στο σημείο
αὐτό η αὐτοβιογραφία του ποιητού.

Από του προδεχός

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ
ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ